Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 119 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. WALDMANN**
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2024 werd verzoeker op heterdaad betrapt op feiten van zwartwerk.

Op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Eveneens op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door PZ Grimbergen op 18.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer:
Naam : B.
voornaam : R.

geboortedatum : (…)
geboorteplaats : Berkane
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.10.2004 dat hem betekend werd op 28.10.2004.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.10.2012 dat hem betekend werd op 17.10.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2015 dat hem betekend werd op 23.07.2015.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door de RSZ van Halle-Vilvoorde).
Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 sedert 2000 ongeveer in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Betrokkene wordt voor het eerst pas opgemerkt door de centrale diensten wanneer hij in 14.02.2002 voor het eerst wordt opgesloten in de gevangenis te Vorst. Betrokkene diende pas op 07.10.2004 een bijlage 19 (gezinshereniging met zijn huidige ex-partner), dewelkeop 14.10.2004 werd geweigerd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (betekend op 28.10.2004). Betrokkene diende op 05.11.2004 een beroep tot nietigverklaring in dat verlengd werd in 10.10.2007. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd op 15.08.2008 dewelke op 23.03.2009 werd gestuurd via fax. Betrokkene diende op 14.12.2009 een aanvraag 9bis in, dewelke op 15.10.2012 ongegrond werd verklaard en werd afgeleverd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (betekend op 17.10.2012). Betrokkene diende hiertegen pas een beroep in bij de RVV op 06.03.2017 dewelke op 25.04.2017 werd verworpen, ondertussen had betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen 23.07.2015 (betekening op 23.07.2015). Betrokkene heeft tussen al deze beroepen en procedures door, lange perioden in illegaal verblijf doorgebracht. Sedert 25.04.2017 tot heden heeft betrokkene geheeldurend in illegaal verblijf doorgebracht. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 in België te zijn voor het goede leven en om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 niet terug te willen naar zijn land van herkomst, zonder verdere verduidelijking. Tevens verklaart hij geen problemen te hebben in zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 getrouwd te zijn geweest in 2004 en gescheiden te zijn geweest in 2010. Betrokkene woont niet meer samen met zijn ex-partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 een moeder en broer in Ans te hebben, 1 broer in Ukkel te hebben en 1 broer in Laken te hebben, zonder verdere verduidelijking.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen voert verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid aan:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod op 19/6/2024 om 14h10 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Uit de akte van betekening blijkt dat de verzoekende partij op dezelfde dag is overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem, waarbij de bestreden beslissing is ondertekend op 19/6/2024 om 15h30.

Verzoekende partij meldt dit ook bij het voorwerp van zijn verzoekschrift dat de beslissingen hem dezelfde dag zijn betekend, in casu 19/6/2024.

In voorkomend geval zijn de volgende termijnen van beroep van toepassing.

De beroepstermijn begint te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst (art.39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet).

Wanneer de kennisgeving bij drager is gebeurd begint de beroepstermijn de volgende dag te lopen.
De dag van de akte die het uitgangspunt is van de termijn wordt er niet in begrepen. De vervaldag wordt in deze termijn gerekend. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (art. 39/57, §2, al.2 van de Vreemdelingenwet en art. 4 §2 van KB van 21.12.2006).

Beroepstermijn is in casu 10 dagen gezien verzoeker zich in het gesloten centrum te Vottem bevindt en niet 30 dagen zoals verzoeker ervan uitging!

Artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt: "§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht : 1° indien het beroep is ingediend door een

vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; (...)"

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing in een gesloten centrum verbleef. Het beroep bij de Raad moet dus worden ingediend binnen een termijn van tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De laatste dag voor het hoger beroep was in casu 29/6/2024 en verzoeker heeft zijn verzoekschrift ingediend op 17/7/2024. Het verzoekschrift is daarmee niet tijdig ingediend.

De termijn van tien dagen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Het beroep is onontvankelijk."

2.2 Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de bijlage 13septies als de bijlage 13sexies – de in casu bestreden beslissing – aan verzoeker ter kennis werden gebracht op 19 juni 2024 om 14:19 uur, door hoofdinspecteur van de politie S. D.

Artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende met betrekking tot de beroepstermijnen:

"§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;"

Om te bepalen over welke beroepstermijn de verzoeker precies beschikt, dient te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Het in casu relevante artikel 74/8, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.
Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.
De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.
In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen

vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering. Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen."

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich op het ogenblik van de kennisgeving reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever evenwel niet nominatum bepaald welke plaatsen precies vallen onder een 'welbepaalde plaats' in de zin van artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/8, §1 van de Vreemdelingenwet verwijst dienaangaande op algemene wijze naar de plaats waar de vreemdeling ofwel wordt "*opgesloten*", ofwel wordt "*ter beschikking gesteld van de Regering*" ofwel wordt "*vastgehouden*", dit "*overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6*".

In zijn arrest nr. 230.528 van 17 maart 2015 interpreteerde de Raad van State oud artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet als volgt: *"Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name "een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering". Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Er kan dan ook geen afbreuk aan worden gedaan door de door de verzoekende partij aangehaalde vermelding in de parlementaire voorbereiding. Bovendien gelden uitzonderingen strikt. Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf."*

Bovenstaande rechtspraak van de Raad van State kan naar analogie worden toegepast in de huidige situatie. Hieruit blijkt dat de uitzondering op de beroepstermijn van dertig dagen strikt moet worden geïnterpreteerd en enkel geldt wanneer de betrokkene zich op het moment van de kennisgeving van de administratieve beslissing reeds in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet bevinden.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het bestreden inreisverbod tegelijkertijd aan verzoeker ter kennis zijn gebracht door de hoofdinspecteur van de politie. De kennisgeving van beide beslissingen gebeurde op 19 juni 2024 om 14:19 uur, zo blijkt uit de aktes van kennisgeving. Op de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – hetgeen overigens in casu niet wordt aangevochten – staat bijkomend ook de datum en handtekening van de bevoegde ambtenaar van het gesloten centrum D. T., die de akte van kennisgeving heeft ondertekend op 19 juni 2024 om 15:30 uur. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de aktes van kennisgeving volgt dat het wel degelijk de hoofdinspecteur van de politie is die de beide beslissingen aan verzoeker ter kennis heeft gebracht. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ten tijde van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod reeds in het gesloten centrum of in enige andere welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet bevond. De Raad heeft er dan ook het raden naar op welke wijze verweerder in zijn nota met opmerkingen tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds in het gesloten centrum van Vottem bevond. Immers geeft verweerder zelf aan dat de bestreden beslissing op 19 juni 2024 om 14:19 uur aan verzoeker ter kennis werd gebracht en verzoeker op dezelfde dag werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem, waar de bestreden beslissing nogmaals werd ondertekend om 15:30 uur.

Nu niet blijkt dat verzoeker zich op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet bevond, kan verweerder niet worden gevolgd waar hij argumenteert dat de beroepstermijn in casu tien dagen zou bedragen. Er is verder geen reden om aan te nemen dat in casu diende te worden afgeweken van de standaard beroepstermijn van dertig dagen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1; 7; 62; 74/11; 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 7 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5; 7 en 11 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 110quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"13. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval…».

14. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

16. Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

« §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (…) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (…) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (…) ».

17. Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn:

« 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ».

18. Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voert deze preventieve maatregelen in.

19. In casu gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11 §1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet).

20. Volgens de verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker geen bewijs zou hebben geleverd dat hij eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zou hebben uitgevoerd.

21. Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet:

« Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval».

22. Ten slotte is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

23. Bijgevolg vormen de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“24. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

"De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn".

25. Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken beslissing. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing.

26. Volgens vaste rechtspraak "houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene" .

27. En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen"5. De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

28. Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of het Beslissing gebaseerd op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid" (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt") .

29. In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

30. Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011:

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

31. Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

32. Verwerende partij is op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen.

33. Er diende immers rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2000 in België verblijft. Verzoeker blijft inmiddels al langer in België dan dat hij in Marokko heeft gewoond. Hoewel zijn relatie met zijn partner inmiddels is beëindigd, dient er eveneens rekening gehouden met het feit dat zijn moeder en broers zich eveneens in België verblijven. Hij heeft bijgevolg geen sociaal netwerk meer in Marokko, het land dat hij inmiddels 24 jaar geleden verlaten heeft.

34. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel begaat.

35. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

36. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

37. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

38. In het arrest M.G. en N.R van 10 september 2013 heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie verklaard dat:

«Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (…) Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging [een verandering de beslissing]».

39. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

40. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3 In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"41. Verzoekende partij voert in zijn derde middel een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

42. Verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 8 van het verdrag als volgt luidt:

« 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

43. Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familieleven worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen .

44. In casu dient verwerende partij aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privé- en gezinsleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

45. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, is het eerst nodig om na te gaan of een familie betrokken is. Vervolgens moet duidelijk zijn dat de persoonlijke verbinding tussen de leden van die familie voldoende intiem is .

46. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn moeder en 2 broers in België verblijven, zonder hier verder op in te gaan.

47. Het begrip « privéleven » wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM Het Europees Hof voor de rechten van de mens benadrukt dat het begrip « privéleven» een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.

48. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen.

49. In casu is het de tegenpartij aangewezen om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privéleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

50. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van de Verzoekende partij om het privéleven te respecteren. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag.

51. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoont dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd. Verzoeker zal immers bij de uitvoering van de bestreden beslissing gedurende 2 jaar niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar België en het volledige Schengengebied.

52. Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel gegrond is binnen de grenzen die hierboven zijn omschreven en genomen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, en het vervolgens een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

53. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet hij, gelet op de omstandigheden van de zaak, eerst met voldoende nauwkeurigheid het bestaan van het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept en de wijze waarop de bestreden beschikking is geschonden, vaststellen.

54. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

55. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overwegeging nr. 6).

56. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert eveneens een eerbiediging van het privé-en familieleven. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

57. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de

tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, …).

58. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016):

« 11…. la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé −, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

59. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:

« […] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des liberté fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou règlementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

60. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

61. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker."

3.4 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 5 en 11 van de Terugkeerrichtlijn en van het hoorrecht, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. Bovendien werden de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn voor wat betreft het inreisverbod omgezet in de Vreemdelingenwet (in de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet) en verzoeker toont niet aan dat deze bepalingen niet of niet correct werden omgezet. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn inroepen. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat hij enerzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en er anderzijds geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betwist niet dat hem samen met de huidige bestreden beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgeleverd waarin hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verder verwijst verweerder naar verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds eerder aan verzoeker werden betekend en waarvan hij niet het bewijs levert dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Verzoeker betwist dit evenmin.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder verder om in het bestreden inreisverbod tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Hierbij moet hij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De bestreden beslissing bevat in casu duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod waarbij verweerder ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de gegeven motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In zoverre verzoeker met zijn eerste middel het vastgestelde risico op onderduiken tracht te ontkrachten, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog niet dienstig is. Het betreft immers een motief dat inherent is aan de bijlage 13septies die aan verzoeker werd afgeleverd op 19 juni 2024, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Deze bijlage 13septies vormt niet het voorwerp van de huidige procedure en werd evenmin aangevochten door verzoeker. Bijgevolg bevindt deze bijlage 13septies zich definitief in het rechtsverkeer. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om een motief dat betrekking heeft op de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgenomen in de bijlage 13septies, te bekritiseren. Het bestreden inreisverbod doet ook niet meer dan herhalen wat in deze bijlage 13septies kan worden gelezen ter ondersteuning van het treffen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2024 alsnog

inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Waar verzoeker verder nog de schending aanvoert van artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing een inreisverbod een geen beslissing tot verwijdering betreft. De schending van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet kan in een dergelijk geval dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Verzoeker voert aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Hij wijst erop dat hij al sinds 2000 in België verblijft en intussen dus langer in België verblijft dan dat hij in zijn land van herkomst, Marokko, heeft gewoond. Ook zijn moeder en broers verblijven in België. Verzoeker stelt geen sociaal netwerk in Marokko meer te hebben.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers situatie:

"*Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 sedert 2000 ongeveer in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Betrokkene wordt voor het eerst pas opgemerkt door de centrale diensten wanneer hij in 14.02.2002 voor het eerst wordt opgesloten in de gevangenis te Vorst. Betrokkene diende pas op 07.10.2004 een bijlage 19 (gezinshereniging met zijn huidige ex-partner), dewelkeop 14.10.2004 werd geweigerd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (betekend op 28.10.2004). Betrokkene diende op 05.11.2004 een beroep tot nietigverklaring in dat verlengd werd in 10.10.2007. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd op 15.08.2008 dewelke op 23.03.2009 werd gestuurd via fax. Betrokkene diende op 14.12.2009 een aanvraag 9bis in, dewelke op 15.10.2012 ongegrond werd verklaard en werd afgeleverd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (betekend op 17.10.2012). Betrokkene diende hiertegen pas een beroep in bij de RVV op 06.03.2017 dewelke op 25.04.2017 werd verworpen, ondertussen had betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen 23.07.2015 (betekening op 23.07.2015). Betrokkene heeft tussen al deze beroepen en procedures door, lange perioden in illegaal verblijf doorgebracht. Sedert 25.04.2017 tot heden heeft betrokkene geheeldurend in illegaal verblijf doorgebracht. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).*
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.
In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).
Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 in België te zijn voor het goede leven en om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 niet terug te willen naar zijn land van herkomst, zonder verdere verduidelijking. Tevens verklaart hij geen problemen te hebben in zijn land van herkomst.
Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 getrouwd te zijn geweest in 2004 en gescheiden te zijn geweest in 2010. Betrokkene woont niet meer samen met zijn ex-partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.
Betrokkene verklaart aan PZ Grimbergen op 18.06.2024 een moeder en broer in Ans te hebben, 1 broer in Ukkel te hebben en 1 broer in Laken te hebben, zonder verdere verduidelijking.
Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Omtrent de duur van het verblijf van verzoeker in België, motiveert verweerder dat verzoeker voor het eerst in 2002 in België wordt opgemerkt. Sindsdien heeft verzoeker verschillende keren geprobeerd om zijn verblijfssituatie te regulariseren, doch zonder succes. Er werden aan verzoeker verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. Verweerder stelt dan ook terecht vast dat verzoeker zich doelbewust al geruime tijd in illegaal verblijf bevindt. Dit is zijn eigen keuze geweest zodat verzoeker zelf deze nadelige situatie heeft gecreëerd. Verzoeker gaat nergens concreet in op het motief van de bestreden beslissing omtrent de duur van zijn verblijf in België. Hij beperkt zich tot de algemene stelling dat hij reeds langer in België verblijft dan dat hij in zijn eigen land van herkomst heeft gewoond en betoogt dat hij geen sociaal netwerk meer zou hebben in Marokko. Dit betreft slechts een blote bewering waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangereikt. De vaststelling dat de moeder en broers van verzoeker in België wonen – hetgeen door verweerder niet wordt ontkend – impliceert daarom niet dat verzoeker geen enkele band meer met zijn land van herkomst zou hebben. Minstens toont verzoeker dit niet aan. Bovendien strookt deze bewering niet met verzoekers eigen verklaringen die hij tegenover de politiediensten heeft afgelegd toen hij op 18 juni 2024 staande werd gehouden. In het administratief dossier bevindt zich een 'formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 18 juni 2024. Er werd verzoeker gevraagd of hij nog familieleden in zijn land van herkomst heeft, waarop hij positief heeft geantwoord. Verzoeker verklaarde dat zijn zus nog in Marokko woont. Er kan aldus weinig geloof worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij geen netwerk in Marokko meer zou hebben. In zoverre verzoeker laat blijken dat zijn langdurig illegaal verblijf in België en de aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied zouden verhinderen dat de bestreden beslissing kon worden genomen, merkt de Raad op dat hij hiermee kennelijk aangeeft een andere mening te zijn toegedaan dan verweerder. Dit doet op zich echter geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert verzoeker ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de eerste plaats beroept verzoeker zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn in België aanwezige familieleden, namelijk zijn moeder en zijn broers. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met de aanwezigheid van deze familieleden in het Rijk. Verweerder merkt echter op dat er omtrent

dit gezinsleven geen verdere verduidelijking wordt gegeven. Dit strookt met de informatie voorhanden in het administratief dossier. Uit het ‘formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling’ van 18 juni 2024 blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een moeder en broer heeft die in Ans wonen, een broer heeft die in Ukkel woont en nog een andere broer heeft die in Laken woont. Verzoeker verduidelijkt niet op welke manier hij een daadwerkelijk gezinsleven met deze personen onderhoudt. Hij kan verweerder dan ook niet verwijten hier verder niet op in te zijn gegaan.

Ook in het kader van de huidige procedure laat verzoeker na te duiden waaruit het beschermenswaardig gezinsleven met zijn moeder en broers precies zou bestaan. De Raad bemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er in casu dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een beschermenswaardig privéleven in het Rijk, hetgeen volgens hem onvoldoende werd onderzocht door verweerder. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat er in casu geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Verzoeker verklaarde in België te zijn voor het goede leven en om te werken. Verweerder merkt echter terecht op dat verzoeker niet over de vereiste toelating beschikt om arbeid te verrichten in België. Verzoeker beschikt niet over een werkvergunning, zodat zijn bereidheid om te werken geen beletsel vormt voor een terugkeer naar zijn herkomstland.

Ook hier gaat verzoeker niet concreet in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij ontkent niet dat hij op heterdaad werd betrapt op het verrichten van zwartwerk, namelijk het verrichten van arbeid zonder over de daartoe noodzakelijke toelating te beschikken. Verweerder moet worden bijgetreden waar hij motiveert dat de werkbereidheid van verzoeker dan ook geen beletsel vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Voor het overige concretiseert verzoeker geenszins op welke wijze hij een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben opgebouwd. Hij blijft overwegend steken in een algemeen theoretisch betoog over de voormelde verdragsbepaling zonder enig concreet bewijs voor te leggen waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het voorgehouden privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van deze bepaling aanvoeren.

De Raad concludeert dat verweerder een inreisverbod heeft opgelegd voor twee jaar, waarbij hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en waarvan hij kennis had. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door verzoeker een inreisverbod voor twee jaar op te leggen.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN